

S T R A H

VLADIMIR PREM R Ū

Od nekod je prišlo,
tako tiho, tiho se je priplazilo.
vsa soba ga je bila polna —
strah.

Jaz pa sem čutil, kako ga moje misli dojemajo, kako se ob mozgu
mehčajo kosti —
in bil sem ob njem kakor obrežje, ki bíje ga venomer viharno morje,
da se stresa, čuješ, kako zemlja v globinah ihti kakor mati,
ko ji umira edini otrok — po zidu prihaja ta jek! — Strah? Saj ga ni.
Saj le krog mene nemir noči in skozi to ozko lino na vratih,
ki v štiri polja deli jo križ, je šinil mi strah v kosti,
in sedaj ga je polna, polna ta soba, a jaz se borim s seboj,
ne z njim in vendar sva si postala eno v tej uri:
nerazrešljivo, strahotno občutje kakor pot, ki ji konca ni.

Mene ni strah v tej uri, mislim na ženo, mladost —
veš, žena, v tej noči se bo dvoje porodilo, človek in njegova pot —
Mislim na dneve, ki so mi v iskanju plodnem bili v tolažbo,
so mi bili moč, v njih kakor s plameni ovenčan vidim tvoj obraz
in gledam, kako kamenita se pota vijejo preko zemlje, kako križi
so križci,
kako le en dviga strahoten se križ do neba od zemlje.
Z njim merim naj moč? Saj ni osušila se kri še v teh žilah!
Krog mene je strah, me duši! To je pohod novih moči!
Od nekod je prišlo
tako tiho, tiho,
skozi okence na vratih je planilo
in v tem okencu je križ —
vse polne so ga moje noči.

G E N E R A C I J E

S T. L E B E N

I.

V «Srpskem književnem glasniku» (št. 1, knjiga 29.) graja pisec beograjski dnevni tisk, ker je v poročilu o nekem književnem večeru razvrstil imena M. Bogdanovića, St. Krakova in R. Drainca v skupino «mladih», Alojzija Gradnika in Nika Bartulovića pa v skupino «starih», češ da je tako ločevanje «mladih» in «starih» izumetničeno, brez temelja v stvareh samih. A v ne-